

«Ζαλίζομαι... Τα μάτια μου έρμια αφήνονται σε ετούτο το αρνητικό τοπίο, πού είναι άδειο, νεκρό χωρίς εσένα. Σα να ταξιδεύεις μακριά μου και όμως εγώ νιώθω ναυτία. Οι αισθήσεις μου λιποτακτούν στο εσωτερικό του σώματός μου που λαμποκοπά από μια ετερόφωτη απόγνωση...» :

Ο περιπαθής μονόλογος του ερωτευμένου, ορφανό παιδί μιας σκληρής απουσίας, ανένα στροβιλιζόμενος στις εσωτερικές του ειρωνείες και αντιθέσεις. Ένας μονόλογος θεατρικός, επαναλαμβανόμενος, που ωστόσο δε προκαλεί ανία. Μια πανοπερμία λόγων και εκφράσεων της ερωτικής γλώσσας που σήμερα θεωρείται νεκρή, γραφική, αραχνιασμένη. Αρκεί μια σπίθα ξεμακρεμένης ζεστασιάς, ένα αυτοεπκληρούμενο σπσίσιμο σε ένα ραντεβού που ποτέ δε συμφωνήθηκε, ένας εκβιασμός αλλόκοτος που επαναλαμβάνεται σαν εσωτερική πχώ για να ξεκινήσει. Να παρασύρει τον καπμένο φίλο μας στον συναισθηματικό του γκρεμό. Και αυτός πάντα στέκεται εκεί. Πανέτοιμος για ηρωισμό ή αφανισμό. Μια ανάσα πριν, ένα βήμα πριν... Και τότε η αιτία της θλίψης του εμφανίζεται αφοπλιστικά. «Εκείνη». Σαν από θαύμα. Ήδη η μυρωδιά του αρώματός της σφηνώνεται στα ρουθούνια του που' ναι έτοιμα να εκραγούν από ευγνωμοσύνη. Η μορφή της είναι δώρο της βασίλισσας του τυχαίου, της σύμπτωσης ή και της συνήθειας. Μερικές φορές είναι γραπτό να συμβεί... Η μαγική σκέψη του ερωτευμένου επιβεβαιώνεται θριαμβευτικά. Ο πόλεμος του φλερτ είναι προ των πυλών. Οπλιστείτε με λόγια, πθοποιοί, για τον στημένο σας αυτοσχεδιασμό! Οπλιστείτε με κουράγιο. Ο πόλεμος των ρόλων, των λόγων, των επιδιωκόμενων εντυπωσιασμών ξεκινά. Ένα πολύχρωμο τσίρκο με βλέμματα- άγρια θηρία. Έτοιμος ο φίλος μας, λοιπόν, για θρίαμβο ή καταστροφή, ακίντος στέκει στο περιβόλι των υπερβολών του. Όπως θα έλεγε και ο Μαγιακόβσκυ: «όχι άντρας πια, μα σύννεφο με παντελόνια.»

Το φλερτ είναι ένας πόλεμος. Δίκαιος ή άδικος; Θα τον κρίνουν οι νικητές, θα τον υποστούν οι ηττημένοι. Μα έχει πράγματι νικητές και ηττημένους; Εν πάση περιπτώσει είναι ένας πόλεμος και απαιτεί κάθε λεπτότητα στους χειρισμούς. Κάθε δεξιοτεχνία στη βάρβαρή του τέχνη. Διπλωματία, στρατηγική, κατασκοπεία, ανακωχές, ανεφοδιασμό. Οι χάρτες απλώνονται, τα σχέδια καταστρώνονται με ακρίβεια, σε μισοφωτισμένα δωμάτια- καταφύγια, που μυρίζουν καπνό και αποσιγήαρα. Τα σχέδια θριαμβεύουν στιγμιαία μόνο και μόνο για να αποτύχουν. Η επόμενη μέρα είναι η πιο σημαντική. Πάντοτε, στο φλερτ, η επόμενη μέρα είναι η πιο σημαντική.

Η άρνηση της άρνησης στο φλερτ

του Νίκου Ρούσου

Ο ερχομός του ερωτικού αντικειμένου στον χώρο που βρίσκεται το ερωτευμένο υποκείμενο σημαίνει την αυτόματη ενεργοποίηση των μηχανισμών του στρες. Οι κόρες των οφθαλμών διαστέλλονται, η καρδιά χτυπάει πιο δυνατά, η ανάσα επιταχύνεται, οι παλάμες ιδρώνουν, κλείνουν οι σφιγκτήρες. Ο ερωτευμένος έρχεται στη θέση του ζώου που αντιμετωπίζει έναν κίνδυνο. Πρέπει να αποφασίσει, εκτιμώντας τη κατάσταση, στο δίλημμα : Μάχη ή Φυγή; Τι σημαίνει όμως αυτός ο φόβος; Από πού προκύπτει;

Στη διαδικασία του έρωτα υπάρχει ένα φαινόμενο που οι ψυχαναλυτές ονομάζουν *εξιδανίκευση* του αντικειμένου. Πράγματι ο ερωτευμένος αντιμετωπίζει το αγαπημένο του πρόσωπο ως κάτι εξωανθρώπινο. Ως ένα πλάσμα τόσο ιδιαίτερο που εκσφενδονίζεται στη σφαίρα της τελειότητας. Οποιαδήποτε ομοιότητα με τη ποταπότητα του είδους είναι μια ανεπίτρεπτη ιεροσυλία. Ο ερωτευμένος εσωτερικεύει το αντικείμενο αυτό. Το κάνει δικό του. «Είμαστε ένα» ψιθυρίζει με αρκετή διακριτικότητα για να μη γίνει αντιληπτή η αδυναμία του. Επενδύει εξαιρετικά μεγάλη συναισθηματική ενέργεια σε ετούτο το πλάσμα που φαντασιωσικά ζει μέσα του. Το πρόσωπο που θαυμάζει σε μια συνάντηση για καφέ δεν είναι πραγματικό. Είναι μια απλή αντανάκλαση της επιθυμίας του. Ετούτη η παράφορη συμβίωση αντιπροσωπεύει ωστόσο έναν φοβερό κίνδυνο. Και αν ο άλλος αρνηθεί; Αν το ερωτικό αντικείμενο τον περιφρονήσει; Το εξιδανικευμένο, τότε, πλάσμα αρχίζει να ξεφτιίζει. Το ίδιο και η παραφορά. Το εσωτερικευμένο αντικείμενο ξάφνου απομακρύνεται αφήνοντας ένα τεράστιο ψυχικό κενό. Είναι το λεγόμενο ερωτικό πένθος. Ένας αποχωρισμός τραγικός που προκαλεί πόνο αβάσταχτο.

Ο χώρος του φλερτ είναι μια αρένα βλεμμάτων. Το βλέμμα μαγνητίζεται, υπακούει θλιβερά στο νόμο της ερωτικής βαρύτητας, μπαίνει σε μια τροχιά αναπόδραστη. Η διακριτικότητα του βλέματος είναι ταυτόχρονα και μια δραματοποιημένη απόδειξη του ερωτικού ενδιαφέροντος. «Πρόσεξέ με που σε κοιτάζω στα κρυφά» παρακαλεί ο ερωτευμένος. Γενικότερα το φλερτ είναι ένα παιχνίδι εθελούσιας αποκάλυψης του επιτηδευμένα κρυμμένου. Η εκπλήρωση μιας παιδικής απληστίας για αναμενόμενες εκπλήξεις. Άλλοτε ο ερωτευμένος φοράει μαύρα γυαλιά. Του είναι ανυπόφορο να κοιτάζει μόνος, χωρίς ανταπόκριση. Ας επιτρέψει στον εαυτό του να γίνει ένα πρόσωπο μυστηριώδες...

Το φλερτ είναι ένας κόμπος στο λαιμό. Προετοιμασμένος ο ερωτευμένος να αφήσει τον εαυτό του να διγνηθεί με απόλυτη ακρίβεια και ειλικρίνεια το λαβύρινθο των συναισθημάτων του, στο τέλος μπερδεύει τα λόγια του, προφέρει ντροπιασμένους δυο

Η άρνηση της άρνησης στο φλερτ

του Νίκου Ρούσου

τρεις λέξεις ανούσιες. Το φλερτ επιβιώνει μέσα σε ένα ξελόγιασμα. Ούτως ή άλλως τα λόγια δεν αρκούν για να περιγράψουν τόσο σημαντικά και ανεπεξέργαστα συναισθήματα. Ο έρωτας κουβαλώντας μαζί του βρεφικές αναμνήσεις συναισθημάτων που ωστόσο δεν είχαν εκφραστεί ποτέ λεκτικά, μιας και η γλώσσα δεν είχε τα πρώτα εκείνα χρόνια κατακτηθεί, γίνεται άλογος. Ο ερωτευμένος κουβαλάει σα κατάδικος το μέγεθος του πάθους του, ανίκανος να βρει τις Λέξεις. Προδομένος από το πολιτισμό. Τι ειρωνεία αν σκεφτεί κανείς πως το φλερτ και ο ερωτισμός είναι η πολιτισμική μέθοδος πλυσίματος δυο βιολογικών οργανισμών!

Το φλερτ είναι ακόμη ένα κάλεσμα απομάκρυνσης από την ανθρώπινη αγέλη. Ο ερωτευμένος προσκαλεί το αγαπημένο πρόσωπο σε μια απόλυτη απομόνωση. Ένας ιδιότυπος δυαδικός σολιψισμός: «υπάρχουμε μόνο εμείς» ψιθυρίζει ο ερωτευμένος, «ο υπόλοιπος κόσμος είναι δημιούργημα μιας ενοχλητικής φαντασίας.» Ετούτος ο ιδεαλισμός του ερωτευμένου ενίοτε προσκρούει στην αντικειμενική πραγματικότητα προκαλώντας πόνο. Δεν έχει σημασία. Το ερωτικό παραλήρημα σα διαδικασία με αρχή, μέση και τέλος, είναι μια ευγενής και απολαυστική πνευματική ασθένεια.

Το ραντεβού με όλες τις σημειολογικές του προεκτάσεις είναι ο κατεξοχήν χώρος του φλερτ. Η κρισιμότητα της κατάστασης δεν επιτρέπει λάθη. Ο ερωτευμένος φτάνει πάντα πρώτος. Φορώντας τα καλά του περιμένει με ανυπομονησία, ενώ εξωτερικά προσποιείται πως είναι ατάραχος. Η αργοπορία του ερωτικού αντικειμένου ανακινεί μια ψυχική αναστάτωση τρομερή. Η άφιξη του είναι μια λύτρωση και ταυτόχρονα ένας αιφνιδιασμός. Ύστερα τα πάντα, όλες οι αντιδράσεις, οι συμπεριφορές, οι λέξεις γίνονται σημεία που αντιπροσωπεύουν ένα ιδιαίτερο, κρυφό νόημα. Ο τρόπος που κάθεται, η καρέκλα που προτίμησε, η επιπολαιότητα ή σοβαρότητα του βλέμματος, οι λέξεις που επιλέγηκαν, ένα χαμόγελο, ένα άγγιγμα. Ύστερα ο αποχαιρετισμός και οι υποσχέσεις του. Η φρικτή μοναξιά του ερωτευμένου γίνεται ένα με το σκοτάδι του δωματίου του. Πρωταγωνιστής σε ένα φιλμ νουάρ και ταυτόχρονα μοναδικός θεατής του. Στην ανάμνησή του έρχονται ένα ένα τα σημεία του ραντεβού αναμένοντας μια εξήγηση. Η φαινομενολογία, η απλή περιγραφή είναι άχρηστα εργαλεία για τον ερωτευμένο. Κατάκοπος ξεκινά μια ανάλυση και μια σύνθεση των γεγονότων που προηγήθηκαν σε μια προσπάθεια αποκάλυψης της αιτιώδους σχέσης που θα δώσει την απάντηση για το αίνιγμα της αγάπης του άλλου. Και ποιο είναι το μεγαλύτερο αίνιγμα για τον άνθρωπο από τον συνάνθρωπό του;

Η απάντηση που αναμένει ο ερωτευμένος στο φλερτ είναι πάντα καταφατική. Έχει δημιουργήσει μεγάλες προσδοκίες για να συμβεί το αντίθετο. Το φλερτ δεν είναι

Η άρνηση της άρνησης στο φλερτ

του Νίκου Ρούσσου

όμως μόνο μια διαπιστωτική διαδικασία. Είναι η προσπάθεια της αποπλάνησης του αγαπημένου προσώπου. Είναι η παρουσίαση του εαυτού με τρόπο γοητευτικό που σκοπεύει να δημιουργήσει έναν χώρο ανάμεσα στα δύο πρόσωπα, ένα επιμέρους υποσχετικό σύμπαν όπου θα' ναι αφενός απροσπέλαστα μεγάλο από τους τρίτους, αφετέρου ασφυκτικά μικρό για τις στοιχειωμένες αποστάσεις των δυο ερωτευμένων και των σωμάτων τους. Είναι το κρυφτό των αποκαλύψεων. Η κατάφαση αυτή στήνεται σταδιακά. Οι επιμέρους κοινωνικοί μηχανισμοί γίνονται η πρώτη ύλη. Χιούμορ, επίδειξη γνώσεων, κοινά κοινωνικά ενδιαφέροντα, συμπάθεια, αλληλεγγύη. Είναι ένα εργοστάσιο που παράγει και καταναλώνει αυτόματα επιθυμία και προσπαθεί να τη διοχετεύσει στον διπλανό με στόχο μια εσωτερική παραγωγική διαδικασία εξίσου ισχυρή. Η κατάφαση, αυτό το γοητευμένο «ναι» είναι ο στόχος του φλερτ. Η ανταπόδοση διαβεβαιώσεων για ένα κοινό μέλλον. Είναι μια άρνηση της άρνησης(ο σημαντικός νόμος της Διαλεκτικής), όντας ένα εσωτερικά αντιφατικό πεδίο. Είναι το ξεπέραςμα μιας προηγούμενης κατάστασης με μια νέα δυναμική. Είναι ένα άπλωμα των χεριών για μια σφικτή αγκαλιά.

Σε μια εποχή όπου ο ερωτικός, ο απολαυστικός γενικά Λόγος, έχει αντικατασταθεί από μια ψυχρή τεχνικό- διεκπεραιωτική και σχολαστική κενολογία και όπου η καθημερινότητα πολιορκείται από τη βαναυσότητα της υπερπαραγωγικότητας και το ανεκπλήρωτο των κατασκευασμένων ψευτοαναγκών ο έρωτας και το φλερτ είναι καταδικασμένα να πάσχουν από έλλειψη πρωτοτυπίας και ρηκότητα. Σε μια εποχή όπου το βιομηχανοποιημένο lifestyle προπαγανδίζει, στη λογική της εμπορευματοποίησης ακόμη και των συναισθημάτων, μια ευνουχισμένη, μίζερη, καταναλωτική ψευτοζωή και το μοντέλο του επιτυχημένου ανθρώπου είναι μια παρφουμαρισμένη βαρβαρότητα, ένας επιδεικτικός κρετινισμός της πολυτέλειας, ο έρωτας και το φλερτ θα είναι καθοδηγούμενα τεχνάσματα και μμηπισμοί του τηλεοπτικού θεάματος. Στην εποχή όπου η ένδεια της ύπαρξης μαστιγώνεται από μια μοναξιά καταργητική των ανθρώπινων δημιουργικών ιδιοτήτων στο όνομα μιας ρεαλιστικόμορφης κοινωνικής απελπισίας θα συναντούμε μια άρνηση του φλερτ, μια άρνηση της ζωής. Ας αρνηθούμε αυτή την άρνηση.